

AINULT SEDA

ühe armastuse lugu

Natasha Anders

Originaali tiitel:
Natasha Anders
Nothing But This
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, juhtumid ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud väljamõeldud kontekstis.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2019 by Natasha Anders. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E10404021
ISBN 978-9949-82-819-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Oliverile, parimale väikesele kirjutamisassistendile,
keda ma üldse soovida oskan.
Lenda vabana ja kõrgele, mu kallis ingel.*

Proloog

Üksteist kuud tagasi

See on üks vilets pidu. Just need sõnad tulid Libby Lawsonile pähe – ja mitte esimest korda selle õhtu jooksul –, kui ta vaatas seina najale toetudes inimesi, tegelikult kõigest juhututtavaid, kes rääkisid liiga kiiresti, naersid liiga valjusti ja sõlmisid hoolimatult lühisuhteid.

See polnud Libby tavaline keskkond. Mitte et tal oleks üldse mingit tavalist keskkonda olnud. Tema töö peakoka abina ühes Londoni Soho tillukeses, aga eksklusiivses restoranis hoidis teda liiga rakkes, et ta oleks jõudnud kuigi paljudel pidudel käia. Aga mõned tema töökaaslased olid nõudnud, et ta oma nädala ainsal tööst vabal õhtul mingi meediamoguli katusepeole kaasa tuleks, ja ta seal siis kohe omapead jätnud.

Libbyl polnud õiget aimugi, kelle pidu see oli, ja pärast seda, kui mõned purjus kutid ja üks purjus tibi olid talle külge löönud, oli ta juba valmis märkamatu minema hiilima.

Ta jalad valutasid, sest ta polnud harjunud nende tikk-kontsadega, mida tema toakaaslane oli teda kandma veennud. Libby ise hindas praktilisi jalatseid. Talle ei mahtunud pähe, miks peaks keegi tahtma kanda jalgade küljes kümnesentimeetriseid orasid.

Ta lasi igavleval pilgul kiiresti üle kokku kogunenud, veidi liiga täiuslike inimeste rännata ja tardus, kui kohtas tuttavate tumedate ja mõtlike silmade pilku.

Greyson Chapman? Äratundmine, šokk ja teadlikkus panid tema keha sätisema ja sundisid teda paigale tarduma. *Issand*, milline nostalgialaks.

Veel jahmatavam oli see, et kui mees üles vaatas ja tema pilku kohtas, paistis ta Libby kohe ära tundvat. Mehe tõsine pilk mõjus tema kehale nagu elektrilöök. Ta ei katkestanud silmsidet ja naine tõukas end seinast eemale ning ootas, kuni mees tegi endale läbi rahvahulkade temani teed.

Vastuvõtlikkus teismeeas oli Greysoni süües salapära Libbyt lummanud. Tema kõrval olid kõik teised, keda ta tundis, kaasa arvatud mehe kaksikvend, nagu avatud raamatud. Aga Greyson oli ärganud temas huvi oma vaikimise, mõtlikkuse ja emotsionaalse kaugusega isegi kõige lähematest inimestest. Libby oli tal igal pool kannul käinud, kuni mees oli teda ahistajaks nimetanud ja käskinud järele jätta. Oma neljateistkümne eluaastaga noormehe kaheksateistkümne vastu oli ta tagasi tõmbunud, tundes kohutavat alandust, et tema ihaldusobjekt oli talle niimoodi öelnud.

Varsti pärast seda kohtumist oli Greyson asunud õppima Ameerika Ühendriikides asuvas Yale'i ülikoolis ja Libby oli oma eluga edasi läinud. Ta nägi meest vaid harva, kui too koolivaheagadel kodus käis, ja kui ta ise kokanduskooli õppima läks, siis enam üldse mitte.

„Olivia.” Mehe tume ja madal hää l tekitas naise kehas intensiivse tuttavalikkusevärina ja tema rinnanibud jäigastusid hetkega.

Ta oli end Greysoni läheduses alati niimoodi tundnud, aga mees polnud kunagi paistnud samaga vastavat.

„Greyson.”

„Lähme.” Mees sirutas talle käe ja naine vaatas seda pika pilguga, enne kui sellest muiates kinni võttis. Mehe soe, kuiv ja palju suurem käsi haaras tema omast ning vedas teda väljapääsu poole.

Naine vaarus oma harjumatul kontsadel, kuid püsis siiski terve tee jalgel, kuni nad mehe autojuhiga luksusauto juurde jõudsid.

Mees peatus korra, et juhile midagi öelda, aga omavahel ei rääkinud Libby ja Greyson enne, kui nad olid kõrvuti tagaistmel, varjatud toonitud klaaside poolt nii autojuhi kui ka kõigi teiste uudishimulike pilkude eest.

„Sa oled ilus,” sõnas Greyson aega raiskamata ning tema silmad rändasid üle naise keha ja näo, tekitades talle kananaha, valusad rinnanibud ning senikogematult kuuma ja raske niiskusetunde reite vahel.

Ilus?

Libby kurk kuivas ja pea käis ringi, kui ta püüdis harjuda selle uue reaalsusega. Reaalsusega, kus Greyson Chapman teda ilusaks pidas. Ta neelatas mitu korda, enne kui end rääkimiseks piisavalt enesekindlalt tundis.

„Ega sul endalgi midagi viga ole,” krooksatas ta. Mehe suunurgad kerkisid ülespoole, kui ta naist endiselt ainiti vaatas. Jumal, mis *see* veel oli? Mitte kunagi varem ei olnud mees teda nii ihaldava pilguga silmitsenud.

Naisel oli seljas must selga paljaks jättev siidkombinesoon. Laiad püksisääred ja kümnesentimeetrised kontsad muutsid ta tema tavalisest saja seitsmekümne sentimeetrisest pikkusest palju pikemaks. Tema mustad, lainelised juuksed langesid metsiku ja vabana seljale ning raamisid nägu. Ta oli vaeva näinud ja teadis, et ta nägi täna õhtul hea välja, aga sellegipoolest ei uskunud ta, et erineb oluliselt sellest Olivia Lawsonist, keda Greyson oli alati tundnud ja kellele ta polnud suurema osa oma elust mingit tähelepanu pööranud.

Mees ise kandis smokingut, mis oli katusepeo jaoks kaugelt liiga ametlik, ja kesköö oli juba peaaegu käes, mis tähendas, et ilmselt ei olnud äsjanel tal sel õhtul esimene pidu. Naine vedas märkamatult ninaga õhku, tehes kindlaks, kas mees oli veidi joonud. Ta ei tundnud midagi peale värske ja meheliku, ilmselt üüratult kalli habemeajamisvee, mida mees kasutas, ning nõrga tubakasuitsulõhna.

Jumal, kui vapustav Greyson välja nägi. Tema tugevat lõuga kattis tume habemetüügas. Tema kõhn ja karm nägu – nii sarnane, aga samas nii erinev tema kaksikvenna Harrise omast, oli sama ilus, kui Libby mäletas. Tal olid täiuslikud kaarjad huuled; terav, kõrk nina; tihedate, pikkade ripsmete ja läbitungiva pilguga, sügaval asetsevad tumesinised silmad ning sirged tumedad kulmud. Tema mustad juuksed olid konservatiivselt lõigatud ja külje pealt lahku kammitud. Need olid lühikesed ja asjalikud. Isegi poisina polnud ta tahtnud neid pikemate või stiilsematena kanda.

Ta jälgis, kuidas mees tõstis ühe elegantse, toimeka käe oma kikäilipsu juurde ja sikutas seda, tõmmates selle lahti, ning avas ka oma säravvalge särgi ülemise nööbi. See andis talle peaaegu üleannetu välimuse.

„Kas sa söönud oled?” küsis ta.

„Tegelikult mitte.”

„Ma olen kuulnud, et sul läheb iseenesest päris hästi,” jätkas ta, üllatades naist taas. Libby polnud kunagi arvanud, et mees võiks olla pärast nende viimast kohtumist tema peale hetkegi mõelnud.

„Mul läheb hästi,” lausus ta, pilk mehe huultel. Tema alumine huul oli nõiduslikult kaardus ja naine oleks tahtnud seda maitsta. Endalegi ehmatuseks limpsas ta selle mõtte peale keelt. Mehe ainitine pilk jälgis aplalt tema keele liikumist. Ta oli nagu hiirt jälgiv kass.

„Sinu vanemad on pensionil,” lausus mees tasa ja naine kortsutas kulmu, mõistmata, miks ta oli äkki selle jutuks võtnud.

„Jah.” Libby ema ja isa olid olnud mehe perekonna kokk ning autojuht. Libby oli Chapmanite majas üles kasvanud. Lapsepõlves oli ta mänginud rõõmsalt koos kaksikutega, olles alguses täielikus teadmatuses enda ning poiste vahel haigutavast hiiglaslikust sotsiaalsest ja majanduslikust lõhest.

„Tore.” Nurrub rahulolu mehe hääles ehmatas teda.

„Miks tore?”

„See tähendab, et ma võin teha *seda...*” Mees sirutas käe välja, asetas selle naise juuste alla kuklale ja tõmbas teda enda poole. Ta pööras end näoga naise poole ja too vaatas vaimustunult, kuidas mees silmad sulges. Ta kallutas pead ning kattis naise suu näljaseks ja kõikehaaravaks suudluseks enda omaga.

See oli ootamatu, aga *väga* hea. Libby oigas ja tema käed tõusid mehe rinnale, kaevusid siis tema ülikonna pintsaku alla ning liikusid mehe seljale. Naine puges talle lähemale ja paotas mehe jaoks huuled.

Greyson ei raisanud aega, tema keel tungis naise suhu ja hävitas viimseki tagasihoidlikkuse või terve mõistuse raasukesed.

Enne kui ta arugi sai, istus naine juba kaksiratsi mehe süles ja hõõrus oma küngast mehe reite vahel kõrguva hiiglasliku erektsiooni vastu. Mees oli tema kombinesooni esiosa üleval hoidvad paelad lahti sõlminud ja naise väikesed, ilma rinnahoidjata rinnad olid tema silmade, käte, suu, keele ja hammaste jaoks paljastatud.

Libby ei olnud eriti kogenud, aga see tundus talle maailma kõige loomulikuma asjana. See oli ju Greyson, keda ta oli alati tundnud. Peaaegu sama kaua oli ta ka meest ihaldanud, ja äkki oli too siin nagu välk selgest taevast. Ta hoidis, suudles, puudutas ja hellitas naist. Naine lausa põles

vajadusest ja ihast mehe järele ega näinud ainsatki põhjust, miks ta ei tohiks meest endale saada.

Mees ise oli see, kes asjadele ootamatult lõpu tegi, vabastades tuntava vastumeelsusega naise huuled ja kohmitsedes naise kombinesooni ülaosa kallal, sidudes selle paelad tema kaela taga kohmakalt sõlme. Libby krimputas nägu, kui mõned tema juuksesalgud sõlme vahele jäid, ja mees pomises vabanduse. Ta pani käed naise vöökohale ja tõstis ta sülest enda kõrval autoistmele.

„Greyson,“ oigas naine, tundes piinlikkust, kui anuvalt see kõlas.

„Ma tean. Mul on kahju, aga me oleme kohal.“

Kohal?

„Kus?“ küsis Libby arusaamatult.

„Ma käskisin oma autojuhil meid minu hotelli tagasi tuua.“

„See on küll palju loodetud,“ lausus naine pahuralt, tulles tasapisi tagasi mõistusele ja olles mehe häbematusse peale veidi ärritunud. Tüüpiline Greyson pidi alati oma tahtmise saama.

„Kas liiga palju?“ küsis mees, tundudes ühtaegu nii ülbe kui ebakindlana. Kuidas see üldse võimalik oli? „Kas ma peaksin paluma tal sind koju viia?“

Naine neelatas kuuldavalt ja pani käed rinnal vaheliti, püüdes siidise riide hõõrdumisest tema paisunud ja tundlike rinnanibude vastu mitte välja teha. Ka mees ise nägi üsna räsitud välja: tema juuksed olid sassis, lips eest ära, neli ülemist pluusinööpi lahti ja naine teadis, et tal oli endiselt kõva – ta nägi seda mehe küürus seljast, kui too püüdis istumiseks mugavat asendit leida.

„Olivia?“ õhutas mees teda tagant ja naine raputas end.

„Kas sul seal ülal süüa on?“

„Me võime toateenindusest tellida,“ lubas mees.

Ära mõtle üle, Libby.

„Olgu,“ sõnas naine ettevaatlikult, tundes, nagu väljuks ta kohe autost ja satuks mingisse hullumeelsesse reaalsusse. Greyson ei naeratanud, tema näoilme peaaegu ei muutunud, aga naine sai tema põlevate silmade ja ootamatu hingetõmbe järgi aru, et tema vastus meeldis mehele.

